

CONFLICTELE DE CALIFICĂRI ÎN MATERIA PERSOANELOR JURIDICE

Valeriu BABĂRĂ

Catedra Drept Internațional și Drept al Relațiilor Economice Externe

The topic discussed in this article is devoted to solving the conflict of qualifications for the legal person. In this way, preliminary issues of applying the rules of conflict are analyzed, concerning the legal person, on determining the quality of legal entity, and determine the legal person's nationality in different law systems, including the confliction law of R. of Moldova.

Conflictul de calificări reprezintă o situație care apare în momentul când noțiunile din conținutul și/sau legătura unei norme conflictuale au semnificații diferite în sistemele de drept susceptibile a se aplica unui raport juridic.

În dreptul Republicii Moldova aspectele de drept internațional privat referitoare la persoanele juridice sunt reglementate de art.1596-1600 din Codul civil. Analiza conflictului de calificări în materia persoanelor juridice se impune în condițiile în care reglementările europene în domeniu tind să devină liberale [1].

Astfel, instituția conflictului de calificări în materia persoanelor juridice va fi analizată cu specială referire la societățile comerciale. În acest sens, este utilă o prezentare a principalelor categorii de societăți comerciale. Potrivit unei clasificări cunoscute în majoritatea legislațiilor europene continentale, societățile comerciale se împart în două mari categorii: societățile de persoane și societățile de capitaluri. Prima categorie include societatea în nume colectiv și societatea în comandită simplă. Caracteristica comună a acestora este că sunt constituite *intuituu personae* și că „părțile de interes” ce se cuvin fiecărui asociat în schimbul aportului său la formarea capitalului societății sunt, în general, netransmisibile, fiind reprezentate prin titluri care nu sunt negociabile, iar răspunderea asociaților pentru obligațiile societății este, în principiu, nelimitată și solidară. Din cea de-a doua categorie, a societăților de capitaluri, fac parte societatea anonimă pe acțiuni și societatea în comandită pe acțiuni. După cum arată și denumirea lor, o caracteristică a societăților pe acțiuni este că persoana acționarilor între care se formează societatea anonimă nu prezintă nici o însemnătate, ceea ce interesează fiind aportul lor la formarea capitalului societății. De asemenea, drepturile sociale ale acționarilor și ale comanditarilor sunt reprezentate prin acțiuni, care sunt titluri negociabile, iar răspunderea acestor asociați este limitată la aportul lor social. O poziție aparte ocupă, în cadrul acestei clasificări, societatea cu răspundere limitată.

În dreptul englez, forma de societate *partnership*, corespunzătoare, în principiu, categoriei societăților de persoane, poate avea trăsăturile unei *general partnership* ori ale unei *limited partnership*, ceea ce ar corespunde societății în nume colectiv și, respectiv, societății în comandită simplă. Categoria „*company*” are o sferă de cuprindere mult mai largă. În sens restrâns, din categoria „*company*” face parte *company limited by shares*, care este forma cea mai importantă în domeniul raporturilor comerciale, trăsătura sa caracteristică fiind răspunderea limitată a asociaților. Această societate poate fi organizată fie sub forma unei *public company*, echivalentă unei societăți pe acțiuni, fie sub forma unei *private company*, ale cărei trăsături se aseamănă cu acelea ale societății cu răspundere limitată din legislațiile continentale. Categoria „*company*” mai include *unlimited company*, în cadrul căreia asociații au o răspundere nelimitată. Pot fi organizate sub formă de *company* și societățile care nu urmăresc un scop lucrativ. Un element distinctiv comun tuturor societăților amintite este furnizat de faptul că aceste societăți trebuie să fie înmatriculate, fiind *registered company*.

În legislația SUA clasificarea este asemănătoare, dar există deosebiri în ce privește terminologia. Societățile denumite *corporation*, *business corporation* sau *business stock corporation* corespund, în general, societăților pe acțiuni. În fapt, noțiunea „*business corporation*”, care evocă o societate înzestrată cu personalitate juridică, este mai largă decât noțiunea „societate anonimă”. O formă de societate specifică dreptului anglo-saxon este *joint-stock company*, care, deși este condusă ca o corporație, este lipsită de personalitate juridică, implică o răspundere nelimitată, iar părțile sociale ale acționarilor pot fi transmise altor persoane.

Înainte de soluționarea conflictelor de calificări referitor la alegerea normei conflictuale în materia persoanei juridice, este necesară stabilirea calității de persoană juridică, în sensul de subiect de drept având o organizare proprie, patrimoniu propriu, scop determinat și personalitate juridică proprie.

Întrebarea care se impune este dacă o societate comercială din Republica Moldova poate solicita instanței de judecată de la noi din țară obligarea unei *partnership* la repararea prejudiciului cauzat prin nerespectarea obligațiilor contractuale. Această întrebare determină analiza unei chestiuni preliminare aplicării normei conflictuale în materia persoanei juridice, și anume: determinarea domeniului de aplicare a dispozițiilor normelor conflictuale reglementate în cuprinsul Capitolului II din Cartea a V-a a Codului civil.

Astfel, a determina domeniul de aplicare a prevederilor art.1596-1600 din Codul civil echivalează cu formularea răspunsurilor la următoarele întrebări:

- care este legea ce stabilește condițiile de recunoaștere ca persoană juridică a unei grupări de oameni și bunuri?
- în ce condiții o astfel de grupare poate fi recunoscută ca persoană juridică?

Numai după recunoașterea ca persoană juridică a concentrării de bunuri și oameni, soluționarea conflictului de calificări cu privire la alegerea normei conflictuale referitoare la persoana juridică (se aplică norma conflictuală privind statutul organic, se aplică norma conflictuală privind contractul de vânzare-cumpărare etc.) constituie prioritatea instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului de drept internațional privat.

Terminologia juridică utilizată, în sensul considerării unei concentrări de persoane, bunuri și capitaluri ca persoană juridică, diferă de cea din sistemul de drept la care ne raportăm. De exemplu, sistemul de drept francez utilizează noțiunea de „*personne morale*”, dar noțiunea ce s-a impus este aceea de persoană juridică. Dreptul englez folosește în cazuri de excepție termenul „*persoană juridică*” (*legal person*), fiind întrebuintată în mod curent denumirea „*body corporate*” sau „*corporation*”.

Indiferent de terminologia utilizată, criteriile în funcție de care o grupare de oameni, capital și bunuri este considerată persoană juridică sunt cele prevăzute de dreptul intern al forului. În acest sens, prevederile art.1577 alin.(1) din Codul civil, care au caracter de protecție a concepțiilor de drept intern, se aplică în determinarea naționalității persoanei juridice.

Stabilirea faptului dacă o organizație are sau nu calitatea de persoană juridică constituie o problemă de calificare primară. Rezultatul operațiunii calificării unei grupări de persoane, bunuri și capitaluri este concretizat în identificarea normei conflictuale *lex nationalis*, în ipoteza stabilirii calității de persoană juridică, respectiv *lex contractus*, în ipoteza unei entități fără personalitate juridică [2]. Ceea ce constituie problema esențială în materia calificării primare a faptului dacă o organizație are sau nu calitatea de persoană juridică este determinarea legii după care se face această calificare. În exemplul anterior, calitatea de persoană juridică a unei *partnership* se determină de instanța din Republica Moldova conform concepțiilor de drept intern al forului? Un eventual răspuns afirmativ ar însemna nerecunoașterea calității de persoană juridică unei *partnership*.

Calificarea primară a instituției *partnership* conform dreptului englez ar echivala cu recunoașterea calității procesuale active sau pasive a acesteia. În dreptul englez o *partnership* nu are existență juridică, dar poate figura ca reclamantă sau pârâtă într-un proces. În acest context, considerăm utilă citarea prevederilor art.456 alin.(1) din Codul de procedură civilă: „Se consideră lege națională a organizației străine legea statului în care aceasta a fost fondată. În baza legii naționale, organizației străine i se determină capacitatea procesuală”.

Odată stabilită calitatea de persoană juridică a unei grupări de persoane, bunuri sau capital în conformitate cu legea statului despre care se pretinde că a acordat personalitate juridică sau care o reglementează ca atare, următoarea problemă pe care trebuie să o rezolve instanța de judecată este determinarea naționalității persoanei juridice. Calificarea noțiunii „*persoană juridică*” și calificarea noțiunii „*naționalitate a persoanei juridice*” sunt operațiuni distincte. Conflictul de calificări referitor la individualizarea legii aplicabile situației litigioase constituie conflictul de calificări cu privire la determinarea naționalității unei persoane juridice de drept intern.

După ce norma conflictuală adecvată speței a fost selectată se trece la o operație distinctă, și anume: la punerea ei în funcție în vederea identificării legii care va trebui aplicată. Determinarea acestei legi o asigură punctul de legătură. Rolul pe care îl îndeplinește punctul de legătură constă în a localiza *res litigiosa* pe teritoriul unui anumit stat. Legislația din statul respectiv va fi însăși *lex causae*. Având în vedere că statutul organic al persoanei juridice este guvernat de *lex patriae*, se observă că punctul de legătură îl constituie

naționalitatea subiectului de drepturi. Pentru a individualiza *lex causae*, trebuie să cunoaștem în prealabil naționalitatea persoanei juridice.

Naționalitatea reprezintă apartenența persoanei juridice la un anumit stat, constituind elementul distinctiv dintre persoanele juridice străine și cele naționale. Pentru persoanele juridice naționalitatea are aceeași semnificație pe care o reprezintă cetățenia pentru persoanele fizice, cu precizarea că naționalitatea persoanei juridice nu este identică cu cetățenia persoanei fizice și nici nu produce aceleași consecințe juridice.

Naționalitatea unei persoane juridice este determinată potrivit unor criterii diferite de la un sistem de drept la altul. De aceea, se pune problema de a ști potrivit cărui sistem de drept vor fi stabilite criteriile naționalității.

Având în vedere că este o problemă de calificare, naționalitatea persoanei juridice este determinată de *lex fori*. Astfel, naționalitatea se încadrează în situația-regulă privind legea aplicabilă calificării unei instituții juridice, deosebindu-se implicit de cetățenie, ca punct de legătură în materia statutului personal, în care calificarea după *lex fori* constituie o excepție.

Pe planul dreptului internațional privat, criteriul de determinare a naționalității este punctul de legătură al normei conflictuale privind persoana juridică [3].

Naționalitatea persoanei juridice se determină după criteriile stabilite de *lex fori*. Altfel spus, în stabilirea naționalității *lex causae* este *lex fori*. Rezultă că instanța din Republica Moldova va consulta legea proprie pentru a afla naționalitatea persoanei juridice în legătură cu care s-a născut litigiul dedus judecării sau problema conflictuală.

În favoarea acestei interpretări pledează, în primul rând, observația că determinarea naționalității este o problemă de calificare. Mai exact, este vorba despre calificarea unei noțiuni cu valoare de legătură a normei conflictuale *lex nationalis* (normă potrivit căreia statutul organic este guvernat de legea națională, adică de legea statului a cărui naționalitate o poartă persoana juridică).

Calificarea conceptului de naționalitate conduce, așadar, la determinarea însăși a legii competente să guverneze statutul organic (adică, a legii naționale). În consecință, continuând raționamentul, calificarea este una primară, deci operabilă după legea forului.

Un alt argument în sprijinul naționalității potrivit legii forului, iar nu cu legea statului a cărui naționalitate se invocă, decurge din principiul unicității naționalității. Pe de altă parte, trebuie de observat că este posibil ca uneia și aceleiași persoane juridice să i se atribuie o naționalitate de către legea unui stat și o alta de către legea altui stat (atunci când cele două sisteme de drept în prezență aplică criterii diferite de determinare a naționalității). Dar, din punctul de vedere al unui sistem de drept cu valoare de *lex fori*, naționalitatea este unică.

Considerăm utilă analiza criteriilor potrivit cărora se poate determina naționalitatea. **Criteriul voinței persoanei fondatorilor** reprezintă o aplicare a principiului autonomiei de voință în materia determinării naționalității persoanei juridice. Fondatorii determină naționalitatea persoanei juridice prin actul constitutiv și statut, astfel cum ar fi avantajos propriilor interese. În general, acest criteriu nu este acceptat de doctrină, deoarece, pe de o parte, natura contractuală a persoanei juridice nu exprimă în întregime esența juridică și, pe de altă parte, acest criteriu nu asigură respectarea normelor cu caracter imperativ edictate în vederea ocrotirii interesului general și al terților. Potrivit **criteriului teritorialității conducerii (sediului social)**, persoana juridică are naționalitatea țării pe al cărei teritoriu și-a stabilit sediul social, adică locul unde se găsește conducerea sa. Sediul trebuie să fie real, stabilit pe teritoriul aceluși stat, nu fictiv, astfel ca persoana juridică să aibă pe acel teritoriu centrul său administrativ, adică propriile organe de conducere. Dacă persoana juridică are mai multe organe de conducere, situate în țări diferite, sediul persoanei juridice este în țara cu care persoana juridică are o legătură semnificativă. În cazul în care sediul social ar fi într-o țară care nu prezintă suficiente legături cu persoana juridică, dar a fost stabilit acolo numai pentru anumite avantaje avute în vedere, sediul este real, dar nu este serios. În consecință, nu ar putea să servească la determinarea naționalității persoanei juridice. În susținerea acestui criteriu, se invocă, printre altele, faptul că majoritatea covârșitoare a actelor juridice care leagă persoana juridică respectivă se încheie de organele ei de conducere. Drept urmare, este necesară aplicarea legii țării pe al cărei teritoriu funcționează aceste organe. Acest criteriu este caracteristic majorității statelor europene – Franța, Germania, Italia, România etc. **Criteriul locului de înregistrare a statutului persoanei juridice (incorporation)** este practicat de SUA, Anglia, Olanda, R.Moldova. Potrivit acestui criteriu, persoana juridică are naționalitatea țării unde au fost îndeplinite formalitățile de constituire și înregistrare. Avantajul acestui criteriu constă în facilitatea identificării și stabilirii naționalității persoanei

juridice. De exemplu, în dreptul olandez, societatea pe acțiuni trebuie să aibă sediul social în această țară. Sediul social conferă naționalitatea societății pe acțiuni. Dar, sediul social real, adică locul unde se găsesc în mod efectiv organele de conducere, poate să fie și în străinătate. Acest criteriu permite persoanei juridice să fie supusă legii statului în conformitate cu care a fost înființată și să se bucure de protecția acelui stat indiferent care ar fi locul unde se desfășoară activitatea persoanei juridice ori s-ar afla sediul său social. Potrivit **criteriului privind locul unde se găsește centrul activității economice a persoanei juridice**, această entitate are naționalitatea țării pe al cărei teritoriu se află centrul activității sale. Acest criteriu a fost abandonat de jurisprudența europeană, deoarece uneori este foarte dificil a determina locul activității economice în ipoteza în care această activitate se desfășoară pe teritoriul mai multor țări. Potrivit **criteriului controlului**, naționalitatea persoanei juridice se determină fie după apartenența conducătorilor acesteia, fie după cetățenia asociaților, fie după naționalitatea capitalului social, fie după cetățenia aceluia în folosul cărora se desfășoară activitatea persoanei juridice. Criteriul controlului este folosit și atunci când se pune problema atribuirii unor drepturi cu caracter special. Astfel, numai persoanele juridice naționale au dreptul să posedate nave, aeronave, să primească în concesiune exploatarea energiei hidraulice, să se folosească de avantajele speciale acordate prin tratate. Acest criteriu este folosit în unele tratate internaționale pentru a se putea face deosebirea între persoanele juridice naționale și persoanele juridice străine. De exemplu, în dreptul francez acest criteriu se aplică pentru determinarea naționalității băncilor. **Criteriile mixte** rezultă din folosirea concomitentă a mai multor criterii menționate anterior, de exemplu: sediul social cumulativ cu locul constituirii persoanei juridice.

În dreptul Republicii Moldova naționalitatea persoanei juridice se determină potrivit criteriului încorporării. Articolul 1596 alin.(1) din Codul civil prevede că legea națională a persoanei juridice străine se consideră legea statului pe al cărui teritoriu este constituită. Astfel, legea aplicabilă statutului organic al persoanei juridice este legea națională.

În conformitate cu prevederile art.1596 alin.(2) din Codul civil, legea națională a persoanei juridice determină, în special:

- a) statutul persoanei juridice;
- b) forma juridică de organizare;
- c) exigențele pentru denumirea ei;
- d) temeiurile de creare și încetare a activității ei;
- e) condițiile de reorganizare a acesteia, inclusiv succesiunea în drepturi;
- f) conținutul capacității ei civile;
- g) modul acesteia de a dobândi drepturi civile și de a-și asuma obligații civile;
- h) raporturile din interiorul ei, inclusiv raporturile cu participanții;
- i) răspunderea ei.

Potrivit art.1597 alin.(1) din Codul civil, statutul juridic al reprezentanțelor (sucursalelor) persoanei juridice pe teritoriul unui alt stat este guvernat de legea națională a persoanei juridice, iar statutul filialei persoanei juridice pe teritoriul unui alt stat este cârmuit de legea statului pe al cărui teritoriu s-a constituit filiala, independent de legea națională a persoanei juridice [4].

Astfel, în Republica Moldova criteriul încorporării reprezintă dreptul comun pentru determinarea naționalității persoanei juridice. În cazurile în care convențiile internaționale la care Republica Moldova este parte stabilesc un alt criteriu privind determinarea naționalității persoanei juridice, se va aplica criteriul prevăzut în Convenție, în sensul art.1586 din Codul civil, care prevede că dispozițiile Cărții a V-a sunt aplicabile în cazul în care tratatele internaționale nu reglementează altfel.

Determinarea naționalității persoanei juridice prezintă importanță din mai multe puncte de vedere: a) Orice persoană juridică are un statut personal care este cârmuit de legea națională a acesteia. În lipsa naționalității, nu s-ar putea cunoaște legea aplicabilă statutului ei juridic; b) În ceea ce privește regimul străinilor, există deosebiri între persoanele juridice naționale și cele străine, iar deosebirea între aceste două categorii se face cu ajutorul naționalității. Pentru persoanele juridice străine se pune problema recunoașterii lor extrateritoriale și a drepturilor, respectiv a obligațiilor pe care le pot avea într-o țară în care nu au calitatea de persoane juridice naționale; c) Naționalitatea persoanelor juridice servește pentru determinarea domeniului de aplicare a tratatelor internaționale. De exemplu, naționalitatea persoanei juridice servește pentru determinarea acelor persoane juridice care beneficiază de prevederile tratatului internațional și, implicit, pentru determinarea aceluia în folosul cărora li se aplică tratatul. De asemenea, naționalitatea servește pentru aplicarea regimului național al

clauzei națiunii celei mai favorizate ori a condiției reciprocității, care ar fi prevăzute într-un tratat internațional; d) În anumite domenii importante, statele iau măsuri de protecție deosebită împotriva persoanelor juridice străine sau împotriva persoanelor juridice care au o anumită naționalitate; e) În relațiile internaționale o însemnătate relevantă au dobândit organizațiile economice internaționale de drept intern. De aceea, interesează determinarea statutului personal al acestora. De exemplu, societățile cu participare străină și a Republicii Moldova au naționalitatea R.Moldova dacă sunt constituite în R.Moldova și sunt străine dacă sunt constituite în străinătate.

Determinarea naționalității o asigură punctul de legătură pentru statutul organic al persoanei juridice, la care face referire norma conflictuală a R.Moldova. Situațiile generatoare de conflicte de calificări pot fi identificate în situația în care sediul social este interpretat diferit în sistemele de drept în prezentă.

Conflictul de calificări există dacă punctul de legătură al normei conflictuale este sediul social. În situația în care punctul de legătură al normei conflictuale este locul încorporării, nu putem vorbi despre conflict de calificări.

În condițiile în care naționalitatea persoanei juridice se determină după criteriul stabilit de legea forului (în majoritatea legislațiilor europene – criteriul sediului social), în doctrina dreptului internațional privat s-a pus întrebarea: „După care lege se califică noțiunea de sediu social?” Pornindu-se de la calificarea noțiunii „domiciliu” pentru persoana fizică, opiniile exprimate au fost extinse și pentru sediul persoanei juridice. În acest sens, au fost propuse următoarele soluții:

a) Sediul social se determină potrivit legii naționale a persoanei juridice. Împotriva acestei soluții s-a formulat critica în sensul că nu se poate cunoaște naționalitatea persoanei juridice până nu se cunoaște sediul social al acesteia, iar sediul social nu se poate stabili până nu se cunoaște naționalitatea persoanei juridice (argumentul cercului vicios);

b) Sediul social se determină după legea națională a persoanei juridice, adică aceea unde persoana juridică se găsește. Nici această soluție nu este în afara criticii, deoarece în ipoteza în care persoana juridică are mai multe elemente de extraneitate, de exemplu, activitatea se desfășoară într-o țară, adunarea generală a asociațiilor se întrunește în alta, iar consiliul de administrație se găsește într-o a treia țară, nu se poate stabili locul unde se consideră că există persoana juridică decât dacă se cunoaște legea în raport de care se determină apoi locul unde este situată persoana juridică (argumentul cercului vicios);

c) Sediul social se determină după legea țării unde fondatorii au stabilit sediul statutar al persoanei juridice (cele două sedii pot să nu coincidă), așadar – după legea autonomiei, deoarece sediul, ca și domiciliul persoanei fizice, presupune două elemente, și anume: un fapt, adică așezarea, reședința, precum și o intenție, adică așezarea s-a efectuat într-un anumit loc cu scopul de a avea acolo domiciliul sau sediul, iar ambele aceste elemente sunt expresia voinței persoanei. În cazul acestei soluții, ar însemna că statul pe al cărui teritoriu se stabilește sediul social nu are nici o atribuție în această privință, deși fiecare stat este îndreptățit să determine condițiile în care se poate stabili domiciliul sau sediul social pe teritoriul său;

d) Sediul social se determină după legea aplicabilă efectelor pentru care acesta interesează. De exemplu, dacă este vorba despre determinarea competenței jurisdicționale, sediul social se califică după legea forului, iar dacă este vorba despre stabilirea sediului social pentru perceperea de impozite, mai larg – pentru funcționarea unui serviciu public, calificarea se face după legea acestui serviciu public. Potrivit acestei soluții, noțiunea „sediul social” nu este unitară, fiind determinată de legi diferite, aplicabile efectului pentru care interesează stabilirea acestuia. De asemenea, soluția se poate aplica dacă efectul sediului social este independent de acest sediu social;

e) Sediul social se determină după legea forului. S-a arătat că asemenea calificare este secundară, astfel că nu se face după legea forului, ci după *lex causae*;

f) Potrivit Convenției de la Haga din 1956 privind recunoașterea personalității juridice a societăților, asociațiilor și fundațiilor, conform legii statului contractant se poate considera că sediul social real se găsește pe teritoriul său (așadar, după legea acestuia) ori pe teritoriul unui alt stat care reglementează criteriul sediului social pentru atribuirea personalității juridice (calificarea se face după legea primului stat), în aceste cazuri nerecunoscându-se personalitatea juridică acordată de legea locului constituirii și de cea a sediului statutar. Rezultă că sediul social se determină altfel decât arată soluțiile menționate [5].

În concluzie, în situația în care în cadrul unui conflict de legi în materia persoanei juridice există un conflict de calificări, soluționarea conflictului de calificări prezintă o importanță deosebită, deoarece de soluționarea acestuia depinde soluționarea conflictului de legi.

Astfel, în primul rând se soluționează conflictul de calificări, în a doua etapă se efectuează calificarea noțiunilor normei conflictuale, apoi se soluționează conflictul de legi. Soluționarea conflictului de calificări constituie o fază prealabilă în procesul de soluționare a conflictului de legi, iar soluția dată în primul caz determină soluția în cel de-al doilea caz.

Așadar, de modul de soluționare a conflictului de calificări poate depinde, în ultimă instanță, soluția pe fondul cauzei, fapt ce conferă o importanță deosebită operațiunii calificării.

Referințe:

1. În ceea ce privește conceptul de „societate europeană” analizată în literatura franceză, *a se vedea*: Menjuco M. La societate européenne // *Revue des societates*, 2002, nr.2, p.225-246.
2. În acest sens, *a se vedea*: Dumitrache S. Persoana juridică în dreptul internațional privat. - București: Lumina LEX, 1999, p.14-15.
3. Sitaru D.-Al. *Drept Internațional Privat*. - București: Lumina LEX, 2001, p.179.
4. În dreptul Republicii Moldova, atât filialele, cât și reprezentanțele nu au personalitate juridică proprie, adică nu reprezintă subiecte de drept de sine stătătoare; *a se vedea* art.102-103 din Codul civil.
5. Cu privire la aceste aspecte, *a se vedea*: Filipescu I.P., Filipescu A.I. *Drept Internațional Privat*. - București: Actami, 2002, p.278-279.

Prezentat la 26.04.2012